

465

Besluit van 24 juli 1982, houdende uitvoering van de artikelen 47, eerste lid, 49, 50, eerste lid, 66, eerste lid, en 68, eerste en tweede lid, van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99) (Besluit grenswaarden binnen zones rond industrieterreinen)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van 12 februari 1982, DGMH/G, nr. 155879, gedaan in overeenstemming met Onze Ministers van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening en van Economische Zaken;

Gelet op de artikelen 47, eerste lid, 49, 50, eerste lid, 66, eerste lid, en 68, eerste en tweede lid, van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99);

De Raad van State gehoord (advies van 23 juni 1982, no. 2084/19/8223);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van 19 juli 1982, DGMH/G, nr. 160663, uitgebracht in overeenstemming met Onze Ministers van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening en van Economische Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I. BEGRIPSBEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

wet: de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99);

zone: een zone rond een industrieterrein;

waarde: de etmaalwaarde van het equivalente geluidsniveau in dB(A) met betrekking tot een industrieterrein;

referentieniveau:

a. het hoogste van de volgende geluidsniveaus, gemeten over een door Onze Minister te bepalen periode:

1°. het geluidsniveau in dB(A) dat gedurende 95% van de periode op een bepaalde plaats wordt overschreden, de bijdrage van het betrokken industrieterrein daaronder niet begrepen;

2°. het vanwege een weg op die plaats optredende equivalente geluidsniveau in dB(A), verlaagd met 10 dB;

b. het geluidsniveau, bedoeld in a, onder 1°, indien over de periode van 23.00 tot 07.00 uur minder dan 500 motorvoertuigen van de weg gebruik maken.

Artikel 2

1. Met betrekking tot nieuw te bouwen, nog niet in aanbouw zijnde woningen kunnen gedeputeerde staten toepassing geven aan artikel 47, eerste lid, van de wet, indien de toepassing van maatregelen, gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de betrokken woningen, tot 50 dB(A) onvoldoende doeltreffend zal zijn, in die gevallen waarin:

- a. het referentieniveau ter plaatse van de gevel van de woningen waarvoor de hogere waarde is verzocht, hoger is dan of gelijk is aan het equivalente geluidsniveau vanwege het betrokken industrieterrein, of
- b. de woningen ter plaatse dringend noodzakelijk zijn om redenen van grond- of bedrijfsgebondenheid, of
- c. de woningen in een dorps- of stadsvernieuwingsplan worden opgenomen, dan wel door de gekozen situering een open plaats tussen aanwezige bebouwing opvullen, of
- d. de ligging van de geluidsbronnen op het betrokken industrieterrein zodanig is dat de geluidsbelasting, vanwege dit industrieterrein en vanwege andere geluidsbronnen, van ten minste één gevel van elk van de woningen lager is dan of gelijk is aan 50 dB(A), of
- e. de woningen ter plaatse gesitueerd worden als vervanging van bestaande bebouwing.

2. Met betrekking tot nieuw te bouwen, nog niet in aanbouw zijnde woningen kunnen gedeputeerde staten toepassing geven aan artikel 66, eerste lid, van de wet in gevallen als bedoeld in het eerste lid, onder a tot en met e, indien toepassing van maatregelen, gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de betrokken woningen tot 50 dB(A) onderscheidenlijk 55 dB(A) onvoldoende doeltreffend zal zijn dan wel overwegende bezwaren ontmoet van de stedenbouwkundige, landschappelijke of financiële aard.

Artikel 3

1. Met betrekking tot aanwezige of in aanbouw zijnde woningen kunnen gedeputeerde staten toepassing geven aan artikel 47, eerste lid, van de wet, indien de toepassing van maatregelen, gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de betrokken woningen, tot 50 dB(A) onvoldoende doeltreffend zal zijn, in die gevallen waarin:

- a. het referentieniveau ter plaatse van de gevel van de woningen waarvoor de hogere waarde is verzocht, hoger is dan of gelijk is aan het equivalente geluidsniveau vanwege het betrokken industrieterrein, of
- b. de woningen ter plaatse dringend noodzakelijk zijn om redenen van grond- of bedrijfsgebondenheid.

2. Met betrekking tot aanwezige of in aanbouw zijnde woningen kunnen gedeputeerde staten toepassing geven aan artikel 66, eerste lid, van de wet in gevallen als bedoeld in het eerste lid, onder a en b, indien de toepassing van maatregelen, gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de betrokken woningen tot 50 dB(A) onderscheidenlijk 55 dB(A) onvoldoende doeltreffend zal zijn, dan wel overwegende bezwaren ontmoet van stedenbouwkundige, landschappelijke of financiële aard.

HOOFDSTUK III. ANDERE GELUIDSGEVOELIGE BESTEMMINGEN

§ 1. Ten hoogste toelaatbare geluidsbelastingen in zones

Artikel 4

1. Behoudens het in de artikelen 5 en 9 bepaalde is de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de in het derde lid, onder a en b, genoemde categorieën van gebouwen binnen de zone van dat industrieterrein 50 dB(A).

2. Behoudens het in artikel 5 bepaalde is de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de in het derde lid, onder c, genoemde categorie van gebouwen binnen de zone van dat industrieterrein 60 dB(A).

3. De in het eerste en tweede lid bedoelde gebouwen zijn:

a. kleuterscholen;

scholen voor lager onderwijs;

scholen voor voortgezet onderwijs;

bejaardenoorden;

algemene, categorale en academische ziekenhuizen;

verpleeghuizen;

gebouwen voor sociaal-cultureel of maatschappelijk gebruik, niet zijnde inrichtingen in de zin van de Drank- en Horecawet (Stb. 1964, 386) of het Besluit recreatie-inrichtingen Wet geluidhinder (Stb. 1981, 687);

b. algemene en categorale psychiatrische ziekenhuizen;

zwakzinnigeninrichtingen;

inrichtingen voor zintuiglijk gehandicapten;

medische kindertehuizen;

medische kleuterdagverblijven;

sanatoria;

c. kantoorgebouwen.

4. Een gymnastieklokaal maakt voor de toepassing van dit besluit geen deel uit van de in het derde lid, onder a, genoemde scholen.

§ 2. Vaststelling hogere waarde

Artikel 5

1. Voor gebouwen, behorend tot de in artikel 4, derde lid, onder a, bedoelde categorie, kan met toepassing van artikel 50, eerste lid, of artikel 68, eerste lid, van de wet voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, een hogere waarde dan de in artikel 4, eerste lid, genoemde worden vastgesteld, met dien verstande dat deze waarde 60 dB(A) niet te boven mag gaan.

2. Voor gebouwen, behorend tot de in artikel 4, derde lid, onder b, bedoelde categorie, kan met toepassing van artikel 50, eerste lid, of artikel 68, eerste lid, van de wet voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, een hogere waarde dan de in artikel 4, eerste lid, genoemde worden vastgesteld, met dien verstande dat deze waarde 55 dB(A) niet te boven mag gaan.

3. Voor gebouwen, behorend tot de in artikel 4, derde lid, onder c, bedoelde categorie, kan met toepassing van artikel 50, eerste lid, of artikel 68, eerste lid, van de wet voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, een hogere waarde dan de in artikel 4, tweede lid, genoemde worden vastgesteld, met dien verstande dat deze waarde 80 dB(A) niet te boven mag gaan.

Artikel 6

1. Behoudens het in het tweede lid en het in artikel 9 bepaalde is de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, aan de grens van binnen de zone van dat industrieterrein gelegen terreinen die behoren bij gebouwen als bedoeld in artikel 4, derde lid, onder b, en voor zover deze bestemd of gebruikt worden voor de in die gebouwen gegeven zorg, 50 dB(A).

2. Bij de toepassing van artikel 50, eerste lid, of artikel 68, eerste lid, van de wet kan voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, aan de grens van terreinen als bedoeld in het eerste lid, een hogere waarde dan de in dat lid genoemde worden vastgesteld, met dien verstande dat deze waarde 55 dB(A) niet te boven mag gaan.

Artikel 7

Gedeputeerde staten kunnen alleen toepassing geven aan artikel 5 of 6 indien de toepassing van maatregelen gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevel van het betrokken gebouw onderscheidenlijk aan de grens van het betrokken terrein, tot 50 dB(A) – of, indien het een kantoorgebouw betreft, tot 60 dB(A) – onvoldoende doeltreffend zal zijn, dan wel, bij toepassing van artikel 68, eerste lid, van de wet, overwegende bezwaren ontmoet van stedenbouwkundige, landschappelijke of financiële aard, in die gevallen waarin:

a. het referentieniveau ter plaatse van de gevel van de gebouwen of aan de grens van de terreinen waarvoor de hogere waarde is verzocht, hoger is dan of gelijk is aan het equivalente geluidsniveau vanwege het betrokken industrieterrein, of

b. de gebouwen ter plaatse gesitueerd zijn of worden voor het functioneren van de woonwijk of het industrieterrein.

Artikel 8

1. Indien door de toepassing van artikel 50, eerste lid, of artikel 68, eerste lid, van de wet voor de gevels van één of meer in aanbouw zijnde of aanwezige gebouwen binnen een zone een hogere geluidsbelasting dan 50 dB(A) – of, indien het een kantoorgebouw betreft, dan 60 dB(A) – als toelaatbaar is aangemerkt, treft de gemeenteraad met betrekking tot de geluidwering van die gevels maatregelen om te bevorderen dat de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein,

a. binnen de geluidsgevoelige ruimten, genoemd in het tweede lid, onder a, 30 dB(A),

b. binnen de geluidsgevoelige ruimten, genoemd in het tweede lid, onder b, 35 dB(A),

c. binnen de geluidsgevoelige ruimten, genoemd in het tweede lid, onder c, 40 dB(A),

niet te boven zal gaan.

2. De geluidsgevoelige ruimten bedoeld in het eerste lid zijn:

a. leslokalen van scholen voor lager onderwijs;
theorielokalen van scholen voor voortgezet onderwijs;
recreatie- en conversatieruimten, alsmede woon- en slaapruiden van bejaardenoorden;
onderzoeks- en behandelingsruimten van ziekenhuizen en verpleeghuizen, bedoeld in artikel 4, derde lid, onder a;

onderzoeks-, behandelings-, recreatie-, en conversatieruimten, alsmede woon- en slaapruiden van gebouwen, bedoeld in artikel 4, derde lid, onder b;

b. lokalen van kleuterscholen;
theorievaklokalen van scholen voor voortgezet onderwijs;

ruimten voor patiëntenhuisvesting, alsmede recreatie- en conversatieruimten van ziekenhuizen en verpleeghuizen, bedoeld in artikel 4, derde lid, onder a;

leeszalen, expositieruimten, vergaderruimten, toneel- en andere zalen van gebouwen voor sociaal-cultureel of maatschappelijk gebruik, bedoeld in artikel 4, derde lid, onder a;

c. werk- en vergaderruimten van kantoorgebouwen.

§ 3. Saneringsmaatregelen

Artikel 9

De artikelen 71 en 72 van de wet zijn met betrekking tot op het tijdstip van de vaststelling van een zone krachtens of met overeenkomstige toepassing van artikel 53 van de wet aanwezige of in aanbouw zijnde gebouwen als bedoeld in artikel 4, derde lid, onder a en b, alsmede van terreinen als bedoeld in artikel 6, die op het tijdstip van de vaststelling een hogere geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, ondervinden dan 55 dB(A), van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat:

– de met overeenkomstige toepassing van artikel 72, tweede lid, van de wet door Onze Minister vast te stellen ten hoogste toelaatbare waarde voor de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de in artikel 4, derde lid, onder a, bedoelde categorieën van gebouwen, 65 dB(A) niet te boven mag gaan;

– de met overeenkomstige toepassing van artikel 72, tweede lid, van de wet door Onze Minister vast te stellen ten hoogste toelaatbare waarde voor de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevels van de in artikel 4, derde lid, onder b, bedoelde categorieën van gebouwen, 60 dB(A) niet te boven mag gaan;

– de met overeenkomstige toepassing van artikel 72, tweede lid, van de wet door Onze Minister vast te stellen ten hoogste toelaatbare waarde voor de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, aan de grens van terreinen als bedoeld in artikel 6, 60 dB(A) niet te boven mag gaan;

– de met overeenkomstige toepassing van artikel 72, vijfde lid, van de wet door de gemeenteraad te treffen maatregelen bevorderen, dat de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein,

a. binnen de geluidsgevoelige ruimten, bedoeld in artikel 8, tweede lid, onder a, 35 dB(A), en

b. binnen de geluidsgevoelige ruimten, bedoeld in artikel 8, tweede lid, onder b, 40 dB(A),

niet te boven zal gaan.

Hoofdstuk IV. Verzoek om een hogere waarde

Artikel 10

1. Een verzoek als bedoeld in de artikelen 47, eerste lid, 50, eerste lid, 66, eerste lid, en 68 van de wet kan worden gedaan door:

a. burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de woningen of de andere geluidsgevoelige bestemmingen bedoeld in de artikelen 4 en 6 gesitueerd zijn of worden, waarvoor de hogere waarde verzocht wordt;

b. burgemeester en wethouders van de gemeente waarin het industrieterrein gesitueerd is of wordt met betrekking waartoe de hogere waarde verzocht wordt;

c. degene die het beheer voert over het industrieterrein met betrekking waartoe de hogere waarde verzocht wordt;

d. het bestuur van de Kamer van Koophandel en Fabrieken van het gebied waarin het industrieterrein, met betrekking waartoe de hogere waarde verzocht wordt, gesitueerd is of wordt.

2. De directeur van de Rijksdienst voor de IJsselmeerpolders treedt voor de toepassing van het eerste lid, onder a en b, voor het gebied van het openbaar lichaam «Zuidelijke IJsselmeerpolders» in de plaats van burgemeester en wethouders.

Artikel 11

1. Burgemeester en wethouders van de gemeente, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, maken, zo nodig op verzoek van een verzoeker als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder b, c of d, het voornemen tot het indienen van een verzoek in ieder geval zoveel mogelijk gelijktijdig bekend door middel van:

a. kennisgeving in één of meer in de in artikel 10, eerste lid, onder a bedoelde gemeente verspreiding vindende dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen en voorts op de in die gemeente gebruikelijke wijze;

b. terinzagelegging van het ontwerp van het verzoek met de daarbij behorende stukken op het gemeentehuis van de in artikel 10, eerste lid, onder a, bedoelde gemeente;

c. niet op naam gestelde kennisgeving aan de gebruikers van de woningen, het bevoegd gezag van scholen en de directies van de in artikel 4 bedoelde andere gebouwen waarvoor een hogere waarde wordt verzocht.

2. Burgemeester en wethouders van de gemeente, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, stellen een ieder in de gelegenheid gedurende een maand vanaf de dag waarop het ontwerp van het verzoek ter inzage is gelegd, het ontwerp met de daarbij behorende stukken in te zien en opmerkingen ten aanzien van het ontwerp schriftelijk te maken.

3. Burgemeester en wethouders van de gemeente, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, houden binnen de in het tweede lid bedoelde termijn een openbare zitting, waarbij een ieder de gelegenheid wordt gegeven opmerkingen ten aanzien van het ontwerp van het verzoek te maken.

4. Burgemeester en wethouders van de gemeente, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder a, stellen een rapport op van de wijze waarop de bevolking bij de totstandkoming van het verzoek is betrokken, waarin in ieder geval begrepen zijn een verslag van de openbare zitting en afschriften van de schriftelijk gemaakte opmerkingen over het ontwerp van het verzoek. Zij zenden dit rapport onmiddellijk toe aan degenen die op de openbare zitting opmerkingen ten aanzien van het ontwerp van het verzoek hebben gemaakt, en aan de verzoeker.

Artikel 12

1. Het verzoek en het ontwerp van een verzoek bevatten ten minste:

a. de verzochte hogere waarde;

b. de redenen die aan het verzoek ten grondslag liggen;

c. de resultaten van het akoestisch onderzoek als bedoeld in artikel 43 of 62 van de wet;

d. een beschrijving van de mogelijkheden om de geluidsbelasting, van de woningen of, voor zover van toepassing, andere geluidsgevoelige bestemmingen bedoeld in artikel 4, tot een lagere waarde te verminderen dan onder a bedoelde, alsmede een schatting van de hieraan verbonden extra kosten;

e. een beschrijving van de aard van de maatregelen als bedoeld in artikel 51, tweede lid, of artikel 66, tweede lid, van de wet, die bij inwilliging van het verzoek getroffen moet worden, alsmede een schatting van de hieraan verbonden kosten.

2. Het verzoek gaat vergezeld van een of meer kaarten met bijbehorende verklaring. Met betrekking tot deze kaart of kaarten is artikel 11, eerste lid, van het Besluit op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1965, 339) van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat in plaats van «plan» telkens gelezen wordt: «verzoek». De kaart of kaarten geven bovendien de ligging

weer van geluidszones langs wegen, rond industrieterreinen en rond luchtvaartterreinen als bedoeld in artikel 25, tweede lid, van de Luchtvaartwet (Stb. 1958, 47), alsmede de in die zones voorkomende stiltegebieden, voor zover de woningen, gebouwen of terreinen waarop het verzoek betrekking heeft, binnen zodanige zones zijn of worden gesitueerd.

3. Het verzoek gaat voorts vergezeld van het in artikel 11, vierde lid, bedoelde rapport.

4. Gedeputeerde staten kunnen van de verzoeker nadere toelichting, tekeningen en kaarten verlangen, indien zij deze noodzakelijk achten voor de beoordeling van het verzoek.

5. Indien het verzoek wordt gedaan in samenhang met de voorbereiding van een bestemmingsplan dat met toepassing van artikel 11 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1962, 286) moet worden uitgewerkt of kan worden gewijzigd, kunnen gedeputeerde staten het verzoek in behandeling nemen, indien niet is voldaan aan het tweede lid.

Artikel 13

De verzoeker zendt gelijktijdig met het indienen van zijn verzoek een afschrift van het verzoek en de hierbij behorende stukken naar:

- a. de inspecteur;
- b. de inspecteur van de Volkshuisvesting;
- c. de verzoekgerechtigden als bedoeld in artikel 10, die het verzoek niet hebben gedaan;
- d. Onze Minister van Onderwijs en Wetenschappen, indien het verzoek betrekking heeft op scholen;
- e. Onze Minister.

Artikel 14

1. Gedeputeerde staten tekenen de datum van ontvangst van een verzoek aan op het geschrift waarbij het verzoek is ingediend, en zenden de verzoeker een bewijs van ontvangst, waarin de datum is vermeld.

2. Gedeputeerde staten beslissen op het verzoek binnen vier maanden na de in het eerste lid bedoelde datum.

3. Indien de in het tweede lid genoemde termijn is verstreken zonder dat een besluit is genomen, wordt het verzoek geacht te zijn geweigerd bij het verstrijken van die termijn.

4. Gedeputeerde staten zenden hun besluit met betrekking tot het verzoek en de daarop betrekking hebbende bescheiden als bedoeld in artikel 11, vierde lid, en 12, alsmede het advies van de inspecteur, indien dit overeenkomstig artikel 47, vierde lid, van de wet is uitgebracht, aan Onze Minister. In een geval als bedoeld in het derde lid zenden zij de in de vorige volzin bedoelde bescheiden en het aldaar bedoelde advies onverwijld naar Onze Minister.

Artikel 15

1. Dit besluit kan worden aangehaald als «Besluit grenswaarden binnen zones rond industrieterreinen».

2. Het treedt in werking op een door Ons te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Nairobi, 24 juli 1982

Beatrix

De Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne a.i.,
M. G. Rood

Uitgegeven de *negenentwintigste* juli 1982,

De Minister van Justitie a.i.,
M. G. Rood

Algemeen

Op grond van hoofdstuk V van de Wet geluidhinder (verder te noemen wet) dienen geluidszones te worden vastgesteld rond industrieterreinen waarop A-inrichtingen, als bedoeld in het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder (Stb. 1981, nr. 671), zijn gevestigd of kunnen worden gevestigd. Buiten deze zones mag de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, niet hoger zijn dan de etmaalwaarde van 50 dB(A).

De wet sluit de aanwezigheid van woningen en andere geluidsgevoelige bestemmingen binnen een zone rond een industrieterrein niet uit. Wel gelden binnen zo'n zone ten hoogste toelaatbare waarden voor wat betreft de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevel van woningen en van geluidsgevoelige bestemmingen.

In hoofdstuk V van de wet wordt een onderscheid gemaakt tussen «nieuwe situaties» (afdeling 1) en «bestaande situaties» (afdeling 2).

Indien na de inwerkingtreding van hoofdstuk V van de wet een bestemmingsplan wordt vastgesteld dat aan gronden een bestemming geeft, die de mogelijkheid van vestiging van A-inrichtingen insluit, is er sprake van een nieuwe situatie (artikel 41 van de wet).

Indien op het moment van de inwerkingtreding van hoofdstuk V van de wet een bestemmingsplan dat aan gronden een bestemming geeft die de mogelijkheid van vestiging van A-inrichtingen insluit, al door de gemeenteraad is vastgesteld, is er sprake van een bestaande situatie (artikel 53 van de wet).

De tekst van artikel 53 is zo gekozen dat eveneens sprake is van een bestaande situatie, indien er op het moment van inwerkingtreding van hoofdstuk V een feitelijk bestaand industrieterrein is, waarop A-inrichtingen gevestigd zijn of gevestigd kunnen worden, terwijl een bestemmingsplan voor dit gebied ontbreekt of het geldende bestemmingsplan ook een andere bij voorbeeld agrarische) bestemming toelaat. De memorie van antwoord inzake het toenmalige ontwerp van wet bevat over dit onderwerp een toelichtende passage (Tweede Kamer, zitting 1976-1977, 13 639, nr. 9, blz. 36).

Het begrip «insluiten» in de artikelen 41 en 53 (indien er een bestemmingsplan is) van de wet dient blijkens de memorie van toelichting (Tweede Kamer, zitting 1975-1976, 13 639, nr. 3, blz. 90, 137 en 141) opgevat te worden als «ingevolge de bij het bestemmingsplan behorende gebruiksvoorschriften niet nadrukkelijk uitgesloten». Dit betekent met andere woorden dat, indien bij de vaststelling of herziening van een bestemmingsplan aan bepaalde gronden de bestemming «terrein voor handel en industrie» wordt gegeven (of voor de inwerkingtreding van hoofdstuk V van de wet is gegeven), ook dit gebied moet worden aangemerkt als industrieterrein in de zin van artikel 41 (of 53) van de wet, tenzij de vestiging van A-inrichtingen krachtens dit bestemmingsplan wordt (of is) uitgesloten.

Op grond van de artikelen 47, eerste lid, en 66, eerste lid, van de wet kunnen gedeputeerde staten in bij algemene maatregel van bestuur aan te geven gevallen en binnen bij die artikelen gestelde grenzen op een daartoe strekkend verzoek een hogere waarde vaststellen dan 50 dB(A) c.q. 55 dB(A) (in bestaande situaties), als ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevel van woningen. Indien bij algemene maatregel van bestuur op grond van de artikelen 49 c.q. 68, eerste lid, van de wet waarden zijn vastgesteld voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting van andere geluidsgevoelige bestemmingen binnen een zone, kunnen gedeputeerde staten evenzo in bij de maatregel aangegeven gevallen een hogere waarde vaststellen. In bedoelde maatregelen moeten regelen worden opgenomen volgens welke gedeputeerde staten beslissen. Bedoeld zijn regels die een goede en doelmatige afweging van de betrokken belangen zullen waarborgen.

Ook de verzoekgerechtigden moeten op grond van de wet in deze maatregel worden aangewezen. Daarin dienen tevens regels te worden opgenomen met betrekking tot de wijze waarop de bevolking bij indiening van een verzoek om een hogere waarde wordt betrokken.

Het onderhavige besluit geeft in hoofdstuk II de gevallen aan waarin een hogere waarde voor de geluidsbelasting van woningen vastgesteld kan worden.

In artikel 2 zijn de gevallen aangegeven waarin een hogere waarde kan worden toegestaan voor op het tijdstip van de zonevaststelling nieuw te bouwen woningen die al of niet geprojecteerd zijn. In artikel 3 zijn deze gevallen aangegeven voor aanwezige of in aanbouw zijnde woningen. In tabel 1 hieronder is een overzicht gegeven van de situaties waarin voor woningen een hogere waarde kan worden toegekend, de uiterste grenswaarden die hiervoor op grond van de wet (artikelen 47 en 66) gesteld zijn en de criteria («ontheffingsgevallen») die op grond van dit besluit van toepassing zijn.

Tabel 1. Ten hoogste toelaatbare «hogere» waarden voor woningen

Fase van realisatie van de woning	Nieuwe situaties (artikel 47, eerste lid, van de wet)	Bestaande situaties (artikel 66, eerste lid, van de wet)
Nog niet geprojecteerd	55 (artikel 2)	55 (artikel 2)
Geprojecteerd	55 (artikel 2)	55 (artikel 2)
Aanwezig of in aanbouw	60 (artikel 3)	60 (artikel 3)

Hoofdstuk III van dit besluit strekt tot uitvoering van de artikelen 49, 50 en 68 van de wet, inhoudende de vaststelling van de waarden voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van de gevel van andere gebouwen dan woningen, alsmede van andere geluidsgevoelige objecten binnen de zone van een industrieterrein. Tevens worden in dit hoofdstuk onder meer de gevallen waarin en de regels volgens welke gedeputeerde staten een hogere waarde kunnen vaststellen, aangegeven.

Ook de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting van bepaalde binnenruimten van geluidsgevoelige gebouwen (andere dan woningen) wordt in dit hoofdstuk geregeld.

Als geluidsgevoelige bestemmingen worden in het onderhavige besluit in navolging van het Besluit grenswaarden binnen zones langs wegen (Stb. 1981, 688) aangemerkt bepaalde categorieën van scholen, met uitzondering van gymnastieklokalen, bejaardenoorden, instellingen voor intramurale gezondheidszorg, gebouwen voor sociaal-cultureel of maatschappelijk gebruik (niet zijnde horeca- of recreatie-inrichtingen), kantoorgebouwen, alsmede de terreinen behorende bij de gebouwen, genoemd in artikel 4, derde lid, onder b (o.a. psychiatrische instellingen), voor zover die terreinen voor de in die gebouwen gegeven zorg van wezenlijk belang zijn.

Voor de normstelling van de in hoofdstuk III aangewezen bestemmingen is gekozen voor een gedifferentieerd systeem van waarden, zoals bij woningen.

Als «voorkeursgrenswaarde» voor geluidsgevoelige bestemmingen is de ook voor woningen in nieuwe situaties geldende waarde van 50 dB(A) vastgesteld met uitzondering van kantoorgebouwen, waarvoor een «voorkeursgrenswaarde» van 60 dB(A) geldt. Uit onderzoek is komen vast te staan dat deze waarden zeker niet in alle gevallen vanuit een oogpunt van volksgezondheid optimaal zijn.

Het feit echter dat de geluidsbelasting van de betreffende bestemmingen slechts binnen geluidszones is geregeld en deze bestemmingen bovendien veelal geïntegreerd worden met woonbestemmingen, hetgeen in hoge mate voor scholen geldt, is onder meer de reden om de ten hoogste

toelaatbare geluidsbelasting in bepaalde situaties toch gelijk te stellen aan die van woningen. Aangenomen mag worden dat gedeputeerde staten er nauwlettend op zullen toezien of de gegeven situatie wel onvermijdelijk is, alvorens een besluit tot het toestaan van een hogere waarde te nemen.

Door een goede oriëntatie van scholen en andere geluidsgevoelige gebouwen ten opzichte van het industrieterrein (zoveel mogelijk de gangen en minder geluidsgevoelige ruimten aan de zijde van het industrieterrein) behoeft de ligging binnen een geluidszone niet zonder meer tot akoestisch of milieuhygiënisch ongewenste situaties te leiden.

In dit besluit zijn slechts de meest geluidsgevoelige bestemmingen opgenomen.

Het is verstandig om in bestemmingsplannen ook voor andere bestemmingen waarin mensen langere tijd verblijven of waar om andere redenen een zekere rust vereist is (denk bij voorbeeld aan parken, natuurgebieden en begraafplaatsen) aandacht te schenken aan het geluidhinderaspect. Bepaalde bijzondere, mede voor bewoning bedoelde bestemmingen, zoals een internaat of kindertehuis, behoeven niet in dit besluit als geluidsgevoelig te worden aangemerkt, omdat zij onder het begrip «woning» van de wet vallen.

Uitgangspunt bij de beoordeling van een verzoek om hogere waarde zal zijn, dat reeds redelijkerwijs al het mogelijke is gedaan om aan de waarde van 50 dB(A) te voldoen, maar dat een «onthefing» tot de verzochte waarde voor bepaalde woningen of andere geluidsgevoelige bestemmingen noodzakelijk is. Immers, bedacht dient te worden dat de grenswaarde van 50 dB(A) voor woningen een vrij goede woonsituatie betekent, hetgeen niet inhoudt dat in zulke situaties geen geluidhinder zal worden ondervonden. Het onderhavige besluit gaat er derhalve van uit dat hogere geluidsbelastingen slechts kunnen worden toegestaan, indien geluidsmaatregelen aan de bron, in casu aan de zijde van het betrokken industrieterrein of in de overdrachtsweg, in redelijkheid niet mogelijk zijn.

Met name het akoestisch onderzoek en een doelstellingnota ter voorbereiding van het ontwerp-bestemmingsplan zullen de basis kunnen vormen voor het verzoek om een bepaalde hogere waarde.

Indien een hogere waarde is vastgesteld zal via de gemeentelijke bouwvoorschriften krachtens de op grond van artikel 179 van de Wet geluidhinder gewijzigde Woningwet bevorderd worden dat in geluidsgevoelige ruimten van nieuw te bouwen woningen de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, 35 dB(A) niet te boven zal gaan. Het ligt in de bedoeling dat de algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 3, zevende lid, Woningwet (Stb. 1962, 287) onder meer de waarden zal vaststellen waaraan de wering van geluid van buiten van woningen en van andere, al of niet geluidsgevoelige gebouwen zal moeten voldoen. Deze regeling zal een rechtstreekse werking hebben, zodat voor een bouwplan dat niet aan de geluidweringseisen voldoet, de bouwvergunning zal moeten worden geweigerd.

Wanneer het verzoek om een hogere waarde gaat om in aanbouw zijnde of aanwezige woningen dient de gemeenteraad op grond van de artikelen 51, tweede lid, of 66, tweede lid, van de wet, maatregelen te treffen om te bevorderen dat de geluidsbelasting binnen de woning 35 dB(A) of lager wordt. Deze maatregelen dienen op grond van het onderhavige besluit (artikel 8) eveneens getroffen te worden voor de aanwezige of in aanbouw zijnde gebouwen die door dit besluit als geluidsgevoelig worden aangemerkt.

De geluidsgevoelige ruimten zijn in artikel 8 aangegeven per categorie geluidsgevoelige gebouwen met de daarbij behorende ten minste vereiste «binnengrenswaarden».

Het besluit geeft verder in hoofdstuk IV regels omtrent de procedure die tot vaststelling van een hogere waarde kan leiden, een opsomming van de gegevens die de verzoeker ten minste hiertoe moet indienen, en de termijn waarbinnen gedeputeerde staten op een ingediend verzoek om een hogere waarde dienen te beslissen.

Gezien de nauwe samenhang tussen hoofdstuk V (zones rond industrieterreinen) van de Wet geluidhinder en de bestemmingsplanprocedure van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, is waar mogelijk rekening gehouden met de op grond van laatstgenoemde wet vereiste stukken (o.a. kaarten), alsmede de formele procedure voor de totstandkoming van een bestemmingsplan.

Op initiatief van het departement van Volksgezondheid en Milieuhygiëne zullen «draaiboeken» worden uitgegeven, die met name voor gemeenten en provincies als hulpmiddel kunnen dienen bij de organisatie en planning van de wettelijke zoneringsprocedure van industrieterreinen. Indien de in deze «draaiboeken» gegeven procedures worden gevolgd zal naar het oordeel van de ondergetekende geen vertraging in de totstandkoming van een bestemmingsplan behoeven op te treden.

Het ontwerp-besluit grenswaarden binnen zones rond industrieterreinen is ter uitvoering van artikel 173, eerste lid, van de Wet geluidhinder gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant van 24 september 1981, nr. 183.

Naar aanleiding hiervan is één commentaar ingezonden. Dit commentaar heeft geleid tot wijziging van artikel 10 (toevoeging van een tweede lid).

Alvorens over te gaan op de toelichting per artikel afzonderlijk zij tenslotte nog vermeld, dat op dezelfde gronden als vermeld in de nota van toelichting op het Besluit grenswaarden binnen zones langs wegen (Stb. 1981, 688) er ook aanleiding is de werking van dit besluit na een periode van vijf jaren te evalueren. Eventuele wijziging van dit besluit zal mede van de resultaten daarvan afhankelijk zijn.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

De begripsbepalingen die in artikel 1, eerste lid, van de wet worden gegeven zijn mede van toepassing met betrekking tot de begrippen, gehanteerd in het onderhavige besluit. In dit verband zijn met name van belang de wettelijke omschrijvingen van begrippen als «woning», «geprojecteerde woning of gebouw», «woning of gebouw in aanbouw», «geluidsniveau in dB(A)», «industrieterrein», «etmaalwaarde van het equivalente geluidsniveau in dB(A) met betrekking tot een industrieterrein».

Met betrekking tot «referentieniveau» zij vermeld dat dit begrip is geïntroduceerd in de Circulaire Industrielawaai van de Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van september 1979 en sindsdien algemeen ingang heeft gevonden.

Nadien is dit begrip nader uitgewerkt in het kader van het Industrielawaai onderzoekproject IL-15 van de Interdepartementale Commissie Geluidhinder (ICG-rapport IL-HR-15-01).

Uit de definitie van «referentieniveau» blijkt dat dit het hoogste van de aldaar genoemde geluidsniveaus is, gemeten over een bij ministerieel besluit te bepalen periode. Het ligt in het voornemen van de ondergetekende dat de betreffende geluidsniveaus afzonderlijk zullen moeten worden bepaald over de dag (07.00–19.00 uur), de avond (19.00–23.00 uur), óf de nacht (23.00–07.00 uur), dan wel over bepaalde gedeelten van de dag, de avond of de nacht, afhankelijk van de perioden waarin de inrichtingen op het betrokken industrieterrein in bedrijf zijn en van de perioden waarin de woningen of andere geluidsgevoelige bestemmingen een akoestische bescherming nodig hebben. Dit behoeft niet te betekenen dat er voor het bepalen van deze geluidsniveaus over de aangegeven perioden continu moet worden gemeten. Vaak kan worden volstaan met een aantal representatieve metingen met een meetduur variërend van enkele minuten tot een uur.

Voor wat betreft de meetmethodiek ter bepaling van het geluidsniveau als bedoeld in a, onder 1°, (doorgaans genoemd het L95) zij verwezen naar het eerder genoemde ICG-rapport (IL-HR-15-01).

Voor wat betreft de meetmethodiek ter bepaling van het geluidsniveau als bedoeld in a, onder 2°, zij verwezen naar het uitvoeringsbesluit van artikel 102 van de wet («Rekenen Meetvoorschrift Verkeerslawaai», Stcrt. 1981, nr. 107) en de daarbij behorende toelichting.

Artikel 2

In dit artikel worden de gevallen aangegeven waarin gedeputeerde staten in nieuwe en bestaande situaties een geluidsbelasting van nieuw te bouwen, nog niet in aanbouw zijnde woningen van ten hoogste 55 dB(A) kunnen vaststellen.

In het geval genoemd in het eerste lid, onder a, is een «onthefving» mogelijk tot en met het referentieniveau. Dit betekent dat een zodanige geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, is toegestaan, dat dit nog wordt gemaskeerd door het aanwezige omgevingsgeluid.

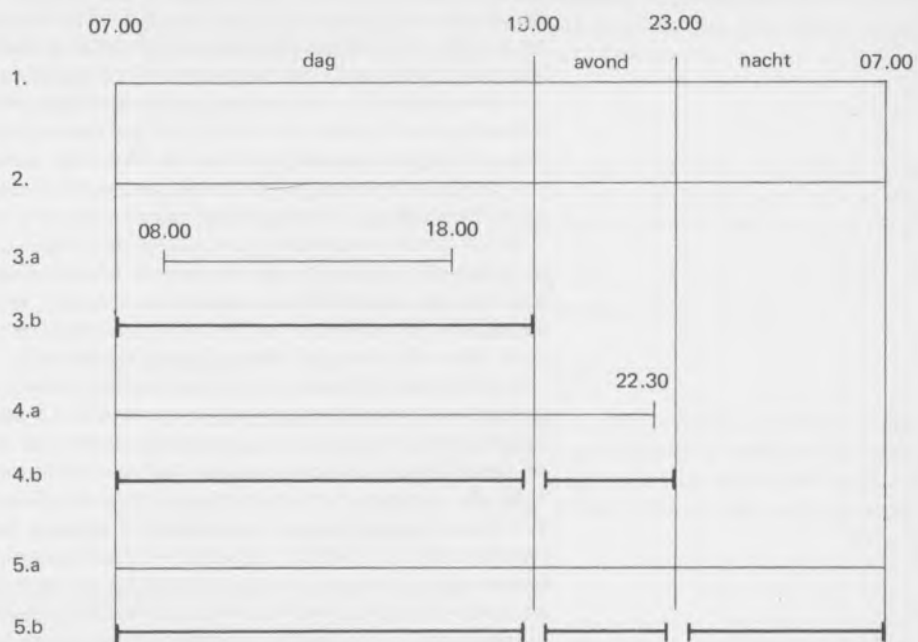
Zoals uit de definitie in artikel 1 van het begrip «waarde» blijkt is dit de *etmaalwaarde* van het equivalente geluidsniveau in dB(A) met betrekking tot een industrieterrein (hier verder te noemen: «etmaalwaarde»).

Indien over de dag (07.00–19.00 uur) een referentieniveau is bepaald van 56 dB(A), zal de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, in deze periode lager moeten zijn dan dit referentieniveau (bijvoorbeeld 55 dB(A)).

Herleid naar het begrip «etmaalwaarde» betekent dit in dit voorbeeld een ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van 55 dB(A).

Indien over de avond (19.00–23.00 uur) een referentieniveau is bepaald van 49 dB(A), zal de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, in deze periode lager moeten zijn dan dit referentieniveau (bijvoorbeeld 48 dB(A)).

Herleid naar het begrip «etmaalwaarde» betekent dit in dit voorbeeld een ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting vanwege het industrieterrein, van $48 + 5 = 53$ dB(A). Indien over de nacht (23.00–07.00 uur) een referentieniveau is bepaald van 46 dB(A), zal de geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, in deze periode lager moeten zijn dan dit referentieniveau (bijvoorbeeld 45 dB(A)). Herleid naar het begrip «etmaalwaarde» betekent dit in dit voorbeeld een ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, van $45 + 10 = 55$ dB(A). De periode, waarover het referentieniveau moet worden vastgesteld, kan worden geïllustreerd door de volgende figuur:

- 1 = etmaal
- 2 = tijdsduur gedurende welke de woningen een akoestische bescherming nodig hebben
- 3.a, 4.a, 5.a = tijdsduur gedurende welke de geluidsbronnen op het betrokken industrieterrein in bedrijf zijn
- 3.b, 4.b, 5.b = periode(n) waarover het referentieniveau moet worden bepaald

Ter toelichting op de bovenstaande figuur diene het volgende. In de situatie 3.a is er sprake van een industrieterrein, dat tussen 08.00 – 18.00 uur geluid veroorzaakt. In deze situatie dient het referentieniveau te worden bepaald over de dag (zie 3.b).

In de situatie 4.a veroorzaakt het industrieterrein van 07.00 – 22.30 uur geluid. In deze situatie dient het referentieniveau bepaald te worden over de dag en over de avond (zie 4.b). Het referentieniveau van de dag of van de avond, dat leidt tot de laagste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, (etmaalwaarde!), is bepalend.

In de situatie 5.a veroorzaakt het industrieterrein gedurende het gehele etmaal geluid. In deze situatie dient het referentieniveau te worden bepaald over de dag, de avond en de nacht. Ook hier geldt dat het referentieniveau van de dag, de avond of de nacht, dat leidt tot de laagste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, bepalend is.

In het geval genoemd in het eerste lid, onder b, is sprake van grond- of bedrijfsgebondenheid van woningen. Hierbij dient met name gedacht te worden aan boerderijen en bedrijfswoningen, waarvan de aanwezigheid ter plaatse in verband met de bedrijfsvoering dringend noodzakelijk is, voor zover dit niet uitsluitend bewaking betreft.

In het geval genoemd in het eerste lid, onder c, wordt in de eerste plaats gesproken over woningen die in een stads- of dorpsvernieuwingplan zijn opgenomen. Hierbij is onder meer gedacht aan de plannen op grond van de Beschikking geldelijke steun stadsvernieuwing 1977 (Stcrt. 1977, nr. 119), die onder een stadsvernieuwingssubsidieregeling van het ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening vallen. Echter ook andere plannen die in het kader van stads- of dorpsvernieuwing strekken tot de bouw van woningen, kunnen hieronder worden begrepen. Als de Wet op de stads- en dorpsvernieuwing van kracht is geworden, zullen eveneens plannen die in het kader van deze wet tot stand komen, als stads- of dorpsvernieuwingplannen in de zin van artikel 2, eerste lid, onder c, worden aangemerkt. Tevens vallen hieronder woningen, die een gevelrij sluiten en woningen die gebouwd worden in een planmatige verdichting van de woonbebouwing ter verbetering van de bestaande stedenbouwkundige structuur.

Indien het geval genoemd in het eerste lid, onder d, zich voordoet, verdient het de voorkeur dat bij de bouw van de al of niet geprojecteerde woningen de balkons, tuinen en andere bij deze woningen behorende buitenruimten voor zover bestemd als verblijfsruimten, gesitueerd worden aan de geluidsluwe gevel.

In het geval in het eerste lid, onder e, kan gedacht worden aan woningen die onder een overgangsregeling van een bestemmingsplan zullen vallen of woningen waarbij sprake is van een wijziging in het gebruik of de bestemming door een verbouwing van bij voorbeeld een pakhuis in een woongebouw of door de bouw van een nieuw woongebouw in plaats van bijvoorbeeld een bestaand pakhuis.

Voor alle in het eerste lid, onder a, b, c, d en e, geregelde gevallen geldt, blijkens de aanhef van artikel 2, eerste en tweede lid, dat aangetoond moet zijn dat de toepassing van maatregelen gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting tot 50 dB(A), onderscheidenlijk 55 dB(A), onvoldoende doeltreffend zal zijn, dan wel bij toepassing van artikel 66, eerste lid, van de wet (bestaande situatie) overwegende bezwaren ontmoet van stedenbouwkundige, landschappelijke of financiële aard. Hierbij dient in de eerste plaats gedacht te worden aan de technische onmogelijkheid om dergelijke maatregelen te treffen. Indien het treffen van maatregelen in beginsel mogelijk is, zullen deze maatregelen in een bestaande situatie overwegende bezwaren moeten oproepen van stedenbouwkundige, landschappelijke of financiële aard, wil de situatie toch in aanmerking komen voor een «hogere waarde».

Voor wat betreft bezwaren van stedenbouwkundige en landschappelijke aard kan worden gedacht aan minder gewenste scherm- en walconstructies.

Mogelijke bezwaren van financiële aard aan de zijde van de bedrijven op het industrieterrein dienen gewogen te worden in samenhang met de zich voordoende situatie. Het zal hier gaan om een afweging van de kosten van brongerichte bestrijdingsmaatregelen, die in principe de voorkeur verdienen, tegen de kosten van voorzieningen aan de woningen die nodig zijn in het belang van het woonmilieu. Daarbij kunnen de financieel-economische situatie van de betrokken bedrijven, de omvang van de investeringen en het aantal betrokken woningen een rol spelen.

Artikel 3

In dit artikel worden de gevallen aangegeven, waarin gedeputeerde staten in nieuwe en bestaande situaties een geluidsbelasting van de gevel van aanwezige of in aanbouw zijnde woningen van ten hoogste 60 dB(A) kunnen vaststellen.

De ter zake gegeven toelichting bij artikel 2 (aanhef en eerste lid, onder a en b) zijn van overeenkomstige toepassing op dit artikel.

Artikelen 4, 5 en 6

Bij de omschrijving van de andere geluidsgevoelige bestemmingen dan woningen in dit besluit is aansluiting gezocht bij de tekst in het Besluit grenswaarden binnen zones langs wegen. Ook de normstelling is zoveel mogelijk hierop aangepast. In tabel 2 hieronder zijn de grenswaarden schematisch aangegeven.

Tabel 2. Grenswaarden van andere geluidsgevoelige bestemmingen dan woningen

Categorieën	Voorkeurgrenswaarde	Ten hoogste toelaatbare waarde in nieuwe en in bestaande situaties (excl. saneringsituaties)	Ten hoogste toelaatbare waarde in bestaande situaties (sanering)
a. kleuterscholen scholen voor lager onderwijs scholen voor voortgezet onderwijs bejaardenoorden algemene, categorale en academische ziekenhuizen gebouwen voor sociaal-cultureel werk, enz.	50 dB(A) (art. 4, lid 1)	60 dB(A) (art. 5, lid 1 jo art. 7)	65 dB(A) (art. 9, 1e gedachte- streepje)
b. algemene en categorale psychiatrische ziekenhuizen zwakzinnigeninrichtingen inrichtingen voor zintuiglijk gehandicapten medische kindertehuizen medische kleuterdagverblijven sanatoria	50 dB(A) (art. 4, lid 1)	55 dB(A) (art. 5, lid 2, jo art. 7)	60 dB(A) (art. 9, 2e gedachte- streepje)
c. kantoorgebouwen	60 dB(A) (art. 4, lid 2)	80 dB(A) (art. 5, lid 3, jo. art. 7)	n.v.t.
d. terreinen behorend bij gebouwen als bedoeld onder b	50 dB(A) (art. 6, lid 1)	55 dB(A) (art. 6, lid 2, jo. art. 7)	60 dB(A) (art. 9, 3e gedachte- streepje)

Voor kantoorgebouwen geldt dat uitgangspunt voor de normstelling was de vereiste binnenwaarde van 40 dB(A) in werk- en vergaderruimten; de voorkeurgrenswaarde van 60 dB(A) en de ten hoogste toelaatbare waarde van 80 dB(A) op de gevel zijn hiervan afgeleid. Voor deze bestemming is immers, anders dan bij woningen en de andere geluidsgevoelige gebouwen, het geluidsniveau buiten (aan de gevel van) het kantoorgebouw niet zozeer van belang voor de geluidhinder die de gebruikers binnen het gebouw ondervinden.

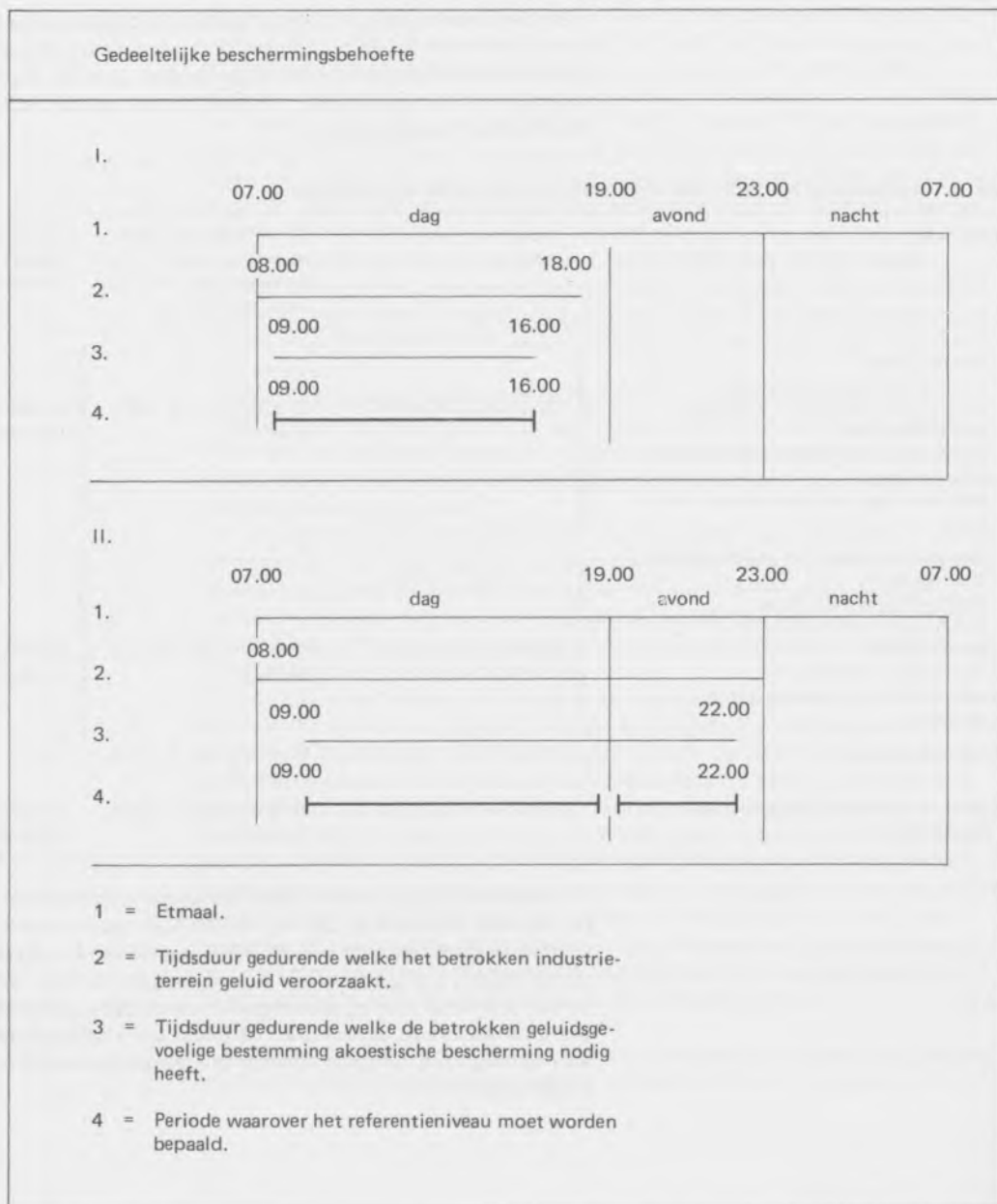
Artikel 7

De toelichting op de aanhef van artikel 2 is van overeenkomstige toepassing op de aanhef van dit artikel.

Ter toelichting op het geval bedoeld onder a en als aanvulling op hetgeen bij de toelichting op artikel 1 en op artikel 2, onder a, is vermeld met betrekking tot de toepassing van het begrip referentieniveau, diene het volgende.

Voor geluidsgevoelige bestemmingen die 24 uur per dag een akoestische bescherming nodig hebben (bij voorbeeld ziekenhuizen en bejaardenoorden) is de toelichting op het geval bedoeld in artikel 2, onder a, van overeenkomstige toepassing.

Er zijn ook geluidsgevoelige bestemmingen die slechts een gedeelte van de dag een akoestische bescherming nodig hebben. Dit is bij voorbeeld het geval bij een medisch kleuterdagverblijf. In zo'n geval is het opportuun om slechts het referentieniveau te bepalen over de tijdsduur waarin de betreffende geluidsgevoelige bestemming als zodanig in gebruik is en tevens het betrokken industrieterrein geluid veroorzaakt. Ter verduidelijking zijn in de volgende figuur een aantal situaties weergegeven.

Ter verdere toelichting op bovenstaande figuur diene het volgende.

In situatie I veroorzaakt het betrokken industrieterrein van 08.00–18.00 uur geluid. De akoestische beschermingsbehoefte van de geluidsgevoelige bestemming (bij voorbeeld een medisch kleuterdagverblijf) bestaat tijdens de periode 09.00–16.00 uur.

In situatie II veroorzaakt het betrokken industrieterrein van 08.00–23.00 uur geluid. De akoestische beschermingsbehoefte van de geluidsgevoelige bestemming bij voorbeeld een school waar avondonderwijs plaatsvindt) bestaat tijdens de periode 09.00–22.00 uur. In dit geval dient het referentieniveau te worden bepaald over de periode 09.00–19.00 uur en over de periode 19.00–22.00 uur. Ook hier geldt dat het referentieniveau dat leidt tot de laagste toelaatbare geluidsbelasting, vanwege het industrieterrein, (etmaalwaarde!) bepalend is.

Bij het geval genoemd onder b van artikel 7 kan bij voorbeeld gedacht worden aan een school voor lager onderwijs.

Artikel 8

In dit artikel is de normstelling van het Besluit grenswaarden binnen zones langs wegen voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelastingen in bepaalde binnenruimten van geluidsgevoelige bestemmingen overgenomen.

Artikel 9

In dit artikel is voor geluidsgevoelige bestemmingen in saneringssituaties een regeling opgenomen die zoveel mogelijk analoog is aan de in de artikelen 71 en 72 van de wet ter zake gegeven regeling voor woningen.

Artikel 10

Gezien de nauwe samenhang van het verzoek om een hogere waarde met de voorbereiding van bestemmingsplan als bedoeld in de artikelen 41 en 53 van de wet, ligt het voor de hand dat als verzoekgerechtigden worden aangewezen de colleges van burgemeester en wethouders van de gemeenten waarin hetzij het in het verzoek betrokken industrieterrein, hetzij de betrokken woning- en of geluidsgevoelige gebouwen gesitueerd zijn of worden. Niet de gemeenteraad is bevoegd verklaard om een verzoek om een hogere waarde in te dienen, omdat dit in het algemeen bij of kort na het vooroverleg in het kader van artikel 8 van het Besluit Ruimtelijke Ordening (BRO) zal worden ingediend bij gedeputeerde staten, dat wil zeggen, voordat de gemeenteraad over de vaststelling van het plan een besluit neemt. Dit vooroverleg, dat veelal in de commissie bestemmingsplannen van de Provinciale Planologische Commissie plaatsvindt, wordt door burgemeester en wethouders gevoerd. Op grond van de tekst van de artikelen 52 en 69 van de wet moet de besluitvorming omtrent de hogere waarden afgerond zijn (met inbegrip van de goedkeuring krachtens artikel 47, zesde lid, van de wet) op het tijdstip dat de gemeenteraad het hiertoe behorende bestemmingsplan vaststelt.

Aan een bestemmingsplan waarin niet gewaarborgd is, dat de ten hoogste toelaatbare waarde voor de geluidsbelasting krachtens hetzij de wet, hetzij een besluit van gedeputeerde staten ter uitvoering van artikel 47, eerste lid, of 50, eerste lid, dan wel 66, eerste lid, of 68, eerste lid, van de wet, in acht wordt genomen, zullen gedeputeerde staten op grond van het bepaalde in artikel 52, eerste lid, respectievelijk in artikel 69, eerste lid, van de wet goedkeuring moeten onthouden.

De gemeenteraad kan bij de vaststelling van een bestemmingsplan wel besluiten een lagere geluidsbelasting voor woningen of geluidsgevoelige bestemmingen binnen het plan te bepalen dan in het verzoek aan gedeputeerde staten is verzocht of door gedeputeerde staten is vastgesteld.

Gezien de tijd die gewoonlijk nodig is voor de voorbereiding en opstelling van een bestemmingsplan, behoeft de procedure voor de vaststelling van een hogere waarde geen vertraging van het plan op te leveren, mits het verzoek uiterlijk of kort na het artikel 8 BRO-overleg ingediend wordt.

In het onderhavige artikel zijn voorts degene die het beheer voert over het betrokken industrieterrein en het bestuur van de Kamer van Koophandel van het betrokken gebied aangemerkt als verzoekgerechtigd. De directie van iedere A-inrichting afzonderlijk kan derhalve niet een verzoek tot een hogere waarde doen. Per industrieterrein zal eerst moeten worden gezien welke hogere waarden vanwege het industrieterrein dienen te worden aangevraagd. Hierna zal, afhankelijk van het feit of er een beheersorgaan van het industrieterrein is of niet, het verzoek om hogere waarden door dit beheersorgaan of door de voorzitter van de Kamer van Koophandel gedaan kunnen worden. Overigens verdient het aanbeveling dat de in het onderhavige artikel genoemde verzoekgerechtigden hun voornemen tot het indienen van een verzoek om hogere waarden zodanig coördineren, dat slechts burgemeester en wethouders, als bedoeld in artikel 10, onder a, het uiteindelijke verzoek doen.

Artikel 11

Om de bevolking tijdig en doelmatig te informeren over het voornemen om een verzoek om een hogere waarde in te dienen, is in dit besluit een inspraakprocedure opgenomen. De gemeente kan desgewenst deze procedure uitbreiden en parallel laten verlopen met de inspraak voor het bestemmingsplan. Daarbij wordt met name gedacht aan het vooroverleg met de bevolking over het voornemen om een bestemmingsplan vast te stellen of te herzien, een inspraakmogelijkheid welke op grond van het artikel 22a van het wetsontwerp tot wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Tweede Kamer, zitting 1977-1978, 14889, nr. 2) in de toekomst in een gemeentelijke inspraakverordening zal worden vastgelegd.

Artikel 12

In dit artikel is aangegeven welke stukken ten minste bij het verzoek gevoegd zullen moeten worden om een goede beoordeling van het verzoek mogelijk te maken. De in artikel 12, eerste lid, onder d en e, van dit besluit genoemde bescheiden zullen op meer of minder gedetailleerde wijze inzicht moeten geven in de financiële haalbaarheid, de technische uitvoerbaarheid en eventuele juridische aspecten van de voorgestane geluidwerende maatregelen.

Als de aard van het verzoek aanleiding geeft kunnen gedeputeerde staten meer gedetailleerde informatie of een nadere toelichting verlangen. Gedeputeerde staten zullen veelal in het kader van het informele vooroverleg over de te verzoeken hogere waarden kunnen aangeven welke (extra) gegevens wenselijk zijn bij de indiening van het verzoek.

De verzochte hogere waarden zullen als regel direct uit het akoestisch onderzoek af te leiden zijn. De ontheffing dient zich te beperken tot een zo laag mogelijke waarde binnen de (akoestische) mogelijkheden die de situering van het industrieterrein in relatie tot de betrokken woningen of de betrokken andere geluidsgevoelige bestemmingen biedt.

Wanneer een zo te noemen globaal plan (ex artikel 11 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening) wordt voorbereid, zullen niet alle stukken die dit artikel van het besluit noemt, beschikbaar kunnen zijn, afhankelijk van de mate van detaillering van het bestemmingsplan waarmee het verzoek samenhangt. Daarom is bepaald dat gedeputeerde staten in zo'n geval met minder feitelijke gegevens genoegen kunnen nemen. Uitgangspunt van de Wet geluidhinder is dat ook in een globaal bestemmingsplan de wettelijke waarden in acht moeten worden genomen. Dit betekent voor het globale plan onder meer dat hierin krachtens de plankaart en -voorschriften

verzekerd wordt dat ook bij uitwerking of wijziging van het plan de voorkeursgrenswaarde of eventueel verleende hogere waarden niet overschreden zullen worden. Om dit te bereiken zou in zo'n plan kunnen worden aangegeven dat bij uitwerking of wijziging van een gebied binnen een geluidszone een (meer gedetailleerd) akoestisch onderzoek zal moeten worden uitgevoerd, dat de inspecteur milieuhygiëne in de gelegenheid moet worden gesteld over het ontwerp-uitwerkings- of wijzigingsplan en dit akoestisch onderzoek advies uit te brengen aan de gemeente en provincie en dat tenslotte, voor zover het om een plan gaat waarvoor «hogere waarden» zijn vastgesteld en het verzoek niet alle gegevens bevatte die in artikel 12, eerste en tweede lid, zijn opgesomd, in dit uitwerkings- of wijzigingsplan alsnog voldaan wordt aan de regels van artikel 12, eerste lid, onder d en e, en het tweede lid. Alleen dan zal immers het uitwerkings- of wijzigingsplan in akoestisch opzicht voldoende duidelijkheid kunnen bieden aan gedeputeerde staten die zo'n plan ter goedkeuring voorgelegd krijgen.

Artikel 14

De in dit artikel genoemde termijn van 4 maanden waarborgt dat de procedure voor de totstandkoming van een bestemmingsplan niet vertraagd hoeft te worden, als het verzoek om vaststelling van een hogere waarde wordt ingediend in de fase waarin het betreffende bestemmingsplan in het P.P.C.-vooroverleg wordt gebracht. Op grond van artikel 47, vierde lid, van de wet zal de inspecteur in de gelegenheid moeten worden gesteld advies uit te brengen over genoemd verzoek.

De Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne beslist in overeenstemming met de Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening binnen 3 maanden na ontvangst van het besluit van gedeputeerde staten, of, indien gedeputeerde staten niet beslissen binnen de hun door artikel 14, derde lid, van dit besluit gegunde termijn van 4 maanden, na verloop van de bedoelde 4 maanden.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
J. J. Lambers-Hacquebard